

Mladen Schwartz: Predstavljanje svoje knjige - BLEIBURG

Autor uznik
Utorak, 10 Studeni 2009

BLEIBURG I HAAG – P. S.

(Govor
na predstavljanju knjige

„Bleiburg
i Haag – Kako propadaju hrvatske države“;

Zagreb
HVIDRa, 6. XI 2009)

Mladen Schwartz

(PRVI DIO)

Hrvatska braćo i sestre!

Pred nama je moja nova knjiga „Bleiburg i Haag ili Kako propadaju hrvatske države“, i da je ona ugledala svjetlo dana u ovim našim olovnim vremenima, moram za to izraziti zahvalu nizu ljudi, bez kojih je ne bi bilo; uz dragoga Boga i svoju inspiraciju, eto, ovim našim suvremenicima: Zvonku Matkoviću kao financijeru i organizatoru, tiskari Parvus i Stjepanu Ocvirku koji je stvar racionalno obradio, kolegi Kujundžiću, i jednom prijatelju koji želi biti anonimn, na ustupanju silne literature, Robertu i Zdenki Sertiću na priskrbi potrebne aparature, Ani Lučiću na logističkoj potpori, našim dišnjim predstavljajima, gospodi Kujundžiću, Miljku i Horvatu-Milekoviću, napose čelniku naših junačkih ratnika, gospodinu i kameradu Ivanu Pandžiću – Orkanu, koji nam je velikodušno ustupio ove lijepe prostorije za današnju prikazbu moje knjige. Nije u našim dane uopće lahko u Zagrebu, u Hrvatskoj kakva jest, našim utočjstima; te za pothvate ove vrsti; da navedem tek primjer zagrebačke knjižnice Ugrižovica, mi je zovemo „Mile Budak“, ali našim; ta od toga, tamo su došle židovske intervencije, i Zrinke Vrabec Mojzević; („radio 101“), i nekoga srpsko-židovskog fizičara Saša Blagusa, i sličnih, i nakon dvije moje tamo prikazane knjige

imamo dakle „ zabranu lokala “.

I postupak odabira današnjih predstavljaèa prošao je stanovite peripetije. Mate Kovaèeviæ isprièao se jer je ovih dana morao pripremiti predstavljanje nove knjige Benjamina Tolija („Sanaderova dionica“), a Josip Jurèeviæ jer ne smije, kao predsjednièki kandidat, biti pristran. (Nadam se da æe mi predstaviti slijedeæu moju knjigu, o Bruni Bušiæu, nakon što postane Predsjednik Republike.) Stjepan Šulek pak odustao je kada mu je prijatelj u Koruškoj iznenada dobio roðendan, pa su ga oèekivali tamo.

Poslije objave (u vrijeme ovogodišnjega hodoèašæa na Bleiburg), knjiga je veæ doživjela razlièitih ocjena: usmenih, jer one pisane su pod embargom. Buduæi da su mi vaæne i pohvale i pokude, evo nekih od iznešenih mnijenja: Dakako, i opet je bilo prigovora zašto nisam pisao o ovom ili onom (a što ne spada u temu). Ali, kada èovjek piše o primjerice François Villonu i pjesnicima – zloèincima, neumjesno je prigovarati mu da u knjigu nije uvrstio ništa o slavonskoj kuhinji i leteæim tanjurima. Jedan èitatelj spoèitava mi da ne moæe, kako ja to traæim, na Bleiburške komemoracije dolaziti ustaška vojska u odorama. I ne moæe, rebus sic stantibus, kako sada stoje stvari. Ali ja sam pisao o onomu što bi trebalo biti i što bi moglo biti, da imamo dræavu. Èulo se je i da nisam trebao Simu Dubajia nazvati „nesretnim“. Ali ta rijeè u surjeèju ne izraæava suæut, ona je ovdje tek istoznaèicom za „bijedni“, kukavni“ ili „ubogi“. Netko je pak jednu sluèajnu tipkarsku pogriješku (u Hrvata uobièajenom hiperinterpretacijom) ushtio shvatiti kao „neèiju æestoku podvalu“. Jest, podvalu vraæia Titivila, na koju æu još doæi. Za nekoga, knjiga je „propaganda“, „katastrofalna“. Ali kaæe i: Sve si ih razgolitio. Drugi je pak pohvalio moju povijesnu rekapitulaciju, a ostalo u knjizi da je „za vjeènost“. Treæi veli: „odlièno“ (hoæe reæi – izvrsno). Èetvrti: genijalno. Peti: izvrsne formulacije. Šesti: Mladene, dijamante moj! Neki svjedoèe kako su je „proèitali u dahu“. Jedan od naših predstavljaèa: Knjiga potièe na razmišljanje o tomu zašto Hrvati gube dræave. Jedan gospodin: Ne æu auktora hvaliti da se ne bi uzoholio. Drugi gospodin me ipak hvali: Toèka na „i“, u pravo vrijeme, lijepo, toèno, pametno itd. A jedna gospoða: Gospon Mladen piše bræe nego što ja èitam. Druga meðutim gospoða veli da napadam Crkvu, pa da zato knjigu ne æe kupiti. Još jedan gospodin: Zašto nisam u fusnoti spomenuo da je o Bleiburgu najviše pisao Vinko Nikolia? Pa to se vidi u bibliografiji! Nisam trebao, veli još on, na jednom mjestu uz neko ime napisati „æidovljevi“; moæda je to osjetio pogrđnim, jer, kaæe, ima i dobrih æidova. Pa valjda ima.

Zanimljiva je osoba spomenuti vraæia Titivil (vrag je u detalju), koji je u Srednjemu Vijeku prepisivaèima stvarao velike nevolje, uvaljivao im pogriješke, koje bi onda u vreæama nosio sv. arkanðelu Mihovilu da im to na Sudu upiše u grijeh, i tako im produlji boravak u Èistilištu. Danas je Titivil proširio svoje djelatnosti: on se klonira i reciklira, ima moæ bilokacije i polilokacije i multiplikacije, i odgovoran je za skoro sve naše spisateljske pogriješke tipa lapsus calami, lapsus mentis, tipkarske, tiskarske i ostale, i protiv njega nema lijeka doli poštenog egzorcizma, ili tradicionalnih ceduljica Errata – corrige, kakvu sam jednu i ja prilijepio u primjerke ove knjige da sve bude èisto i jasno.

Sada æemo ovako: dajem rijeè našim današnjim predstavljaèima, ovim redom: prof. dr. Nedjeljku Kujundæia, predsjedniku Hrvatske Èiste Stranke Prava kameradu Josipu Miljku, te napokon Marijanu Horvatu-Milekoviæu, našem uglednom spisatelju i jezikoslovcu. Na kraju æu još jednom dati rijeè samome sebi, i dopustiti si par dodatnih natuknica o Bleiburgu i o onome gdje smo i što smo u ovim dakle olovnim vremenima.

(DRUGI DIO)

Hrvatska braćo i sestre!

O Bleiburgu je pisano mnogo; ono bitno nadam se da sam popisao u svojoj bibliografiji, u Knjigopisu u završnom dijelu ove knjige. Tamo ćete naći mnoga imena, a najvažnije naslove svakako su napisali velečasni Ivan – John Prcela, profesor Josip Jurčević i ja; neki. Budući je literatura vrlo opsežna, mojom nakanom, a niti mojom zadaćom, nije moglo biti veće tako brojnim historiografskim izdanjima pribrojiti ja; jedno takvo, iz iste ili slične vrste. Htio sam, kako i ističem u Proslovu, donijeti, uz sažetak povijesnih podataka, zapravo svoj stav o odnošajima spram Bleiburga, kritično i aktualno, kakvi oni jesu, kakvi nisu, a kakvi ne bi trebali biti.

Moja knjiga o Bleiburgu pojavila se je tamo 15. svibnja ove godine, ali se netko, srodan spomenutom vraću Titivilu, pobrinuo da se protiv nje nahuška redarstvo zemlje Austrije, čudne po mnogočemu

zemlje, ali ne æu sada o tome. Na uobiæajenoj je komemoraciji ove godine, kao zvijezda, nastupio Antifa... pardon, Andrija Hebrang, koji je nedvojbeno respektabilan muþ, ali se ne može oprostiti da je, u svojem nastupu, i on uz tolike druge (pišem o tomu u knjizi!) još jednom misterij i mistiku Bleiburga trivijalizirao sumnjivim priæama o „svjetonazornom sukobu“ (po prilici: na Bleiburgu su ljeviæari posmicali desniæare, u kakve se i on, ne znam zašto, svrstava), o „nesuglasju političkih svjetonazora“, kao da tamo nije bio srpski genocid nad Hrvatima! Hebrang nije þidov, jer se takvim ne smatra i to je njegovo suvereno pravo. Ipak, u društvu þidova kakav je Slobodan Lang (koji je drþao prikladnim u Bleiburgu objesiti na vrat golemu Davidovu zvijezdu! – to tamo nije zabranjeno znakovlje!), i Hebrang banalizira i razvodni sveto Bleiburško mjesto te uèini sve da se demontira, dekonstruira Bleiburška istina sve do neprepoznatljivosti. Vrhunac je ova dvojbenost dosegla najavom o podizanju Bleiburškog spomenika za valjda tisuæu þrtava, da se realne brojke umanje; o tomu æe još biti rijeèi. Dodajmo tu i mantru, što je Hebrang ponavlja s nizom drugih površnika, da su naime Bleiburške þrtve ubijene „bez suda“. Da ih je dakle osudio Titov sud, sve bi bilo u redu! A o ravnovjesju u prikazu „komunističkih“ i „fašističkih“ zloèina, ravnovjesju koje i Hebrang zastupa – baš kao da su isto uzrok i posljedica – da sada doista više ne govorim!

Neopartizanski poglavica Mesiaæ nakon svega ovoga došao je samo na gotovo, prikazavši Bleiburške komemoracije kao „dernek“. I to, viæe on histerijom antifašističkog pravednika, „dernek“ koji plaæa, zamislite, Hrvatski sabor! Koji se, voljom Mesiaæa i sliènih, više ne smije niti nazivati drþavnim. Mesiaæ se razgalamio kako bi drþavni duþnosnici morali napustiti takav „dernek“. Za Mesiaæa je Bleiburg bio i ostao „politizirani mit“, sveta nacionalna zbilja za njega je politizirana i mitološka, dakle upravo ono što predstavljaju njegov „jasenovac“ i subrat mu þidovski „holokaust“, kojemu se i sam Mesiaæ, kao marljivi teklie þidovskoga protuhrvatskog mešetara Zuroffa, prokušao u svojstvu jednoga od najprominentnijih prvosveæenika.

Da se partizan Mesiaæ veæ praktièno preselio u Jasenovac, to više nikoga ne èudi. Malo je tamo, malo u þidovskom jadvašemu. Zaèudnije je, da se na tom mjestu velikosrpsko-þidovske laþi, u jasi, nakon tako upornog i trajnog i vrlo opravdanog otpora Katolièke crkve u Hrvata, sada nedavno pojavio i njezin prvak, kardinal Josip Bozaniaæ. (Taj svat oèito voli kriva mjesta, sjetimo se za ovu prigodu tek njegova svojedobnog kleknuæa u grobnici Karaðorðeviaæa na srpskomu Oplencu!) Zagrebaèki je nadbiskup na jasenovaèki dernek dovukao ne manje negoli 350 sveæenika. Ljevica je, þidoljubna i þidovska, trijumfirala, premda ne bez neizbjeþivih zanovjetanja: zašto ne prije, zašto ne pred samim Cvet-od-Kamen itd. i tsl. I u jasi Bozaniaæ je zastupao Crkvi tako dragu teoriju ravnovjesja: Bleiburg jednako Jasenovac! Istini za volju, barem je zatraþio da se konaèno podastru brojke Jasenovca, ne priznajuæi nekakvih navodnih 72 ili koliko veæ tisuæa, koje su mu tamo ritualno uvalili. Ali nije propustio ustvrditi kako su tamo, uz sirote, po definiciji neduþne þidove et al., stradali i „Hrvati drugog političkog mišljenja“. Rušiti, u stanju najteþe ugrozbe, morem krvi obnovljenu vlastitu drþavu – to se dakle u þargonu prvoga èovjeka Crkve u Hrvata zove – pravo na drugaèije političko mišljenje! Nije loše, pa i ako je od zadrthih drugokoncilaša!

Jedni revno ravnovjese i relativiziraju, drugi i nadalje cmizdre i moraliziraju (klaumata! – vidi moju knjigu!), treæi pak Bleiburg punom parom „demitologiziraju“. Natuknuh veæ, radi se uþurbano na pretvaranju Bleiburškoga grobišta u spomen-groblje koje tisuæice tamo, na licu mjesta, likvidiranih hrvatskih ratnika. Tako bi se, dok jasenovaèke brojke opet rastu u nebesa, Bleiburg sveo na mali broj þrtava, sve što je poginulo izvan Bleiburga i na susljednom Kriþnom putu, potonulo bi u mrak zaborava, jaso bi ponovno skoèio do milijuna,

a Bleiburg zakrčljao do šaèice poginulih. Tada bi mogla i prestati redovita proljetna hodoèašæa, a za poimence navedene mrtve neka prigodice dolaze pokloniti im se njihovi bližnji, rodbina i nepopravljivi juèernjaci.

Novom, neopartizanskom, posthrvatskom minimalistièkom statistikom smrti tako bi se širom otvorila vrata i izravnoj zabrani Bleiburških okupljanja. A da se na tomu zdušno radi, govore nam i nedavna divljanja koruških titovaca (svatko se tamo pojedinaèno predstavljao novinarima kao Josip, ili Josipa, Broz!), koji su se, uz treštanje barbarske glazbe jugoslavena Bregoviæa, divljaèkim terorom usprotivili odvijanju redovite ovogodišnje komemoracije za mrtve austrijsko-njemaèke ratnike pripadnike SS-postrojbi na Ulrichbergu, što se tradicionalno odvijala pod pokroviteljstvom austrijskoga ministarstva obrane. (Jest, kako rekoh, èudna zemljica Austrija!).

Spominjem ovo stoga jer su teroristi najavili kako æe ubuduæe na slièan naèin zaprijeèiti i održavanje hrvatskih sjeæanja na Bleiburgu. Lijepo se sve to slaže, opet je na djelu koordinirana kolaboracija unutarnjeg i vanjskog neprijatelja! Usporedno s posvemašnjom destrukcijom i samih ostataka ostataka (reliquiæ reliquiarum!) hrvatske države, samosvjesne, ponosne i dostojanstvene hrvatske nacije – sada smo dobili i prijetnju: od partizana Mesiaæa, od falsifikatora Bleiburških ploèa kakav je izrod Bože Vukušiæ, te od austrijskih ljevièarskih terorista, da æe nam naprosto zabraniti i ukinuti Bleiburg. Ali, ja mislim, dok je i mala Božja èeta na braniku Krocije, taj se nije rodio kome æe to uspjeti! Uostalom, vrijeme je da i Hrvat na Bleiburgu progovori drugim jezikom, umjesto da samo mekanci i malograđani trabunjaju o ravnovjesju, pa i da se sramežljivo i pojedinaèno paradira u odorama one mrtve vojske, odorama u koje bi svi nazoènici morali biti odjeveni kako bi odali èast svojim tragiènim herojima: tamo nisu ginuli ni partizani ni Englezi, ni zloèinci niti žrtve kakve prometne ili meteorološke nevolje – tamo je ginuo cvijet hrvatske mladosti, tamo su ginuli hrvatski ratnici, tamo je ginula Hrvatska!

I danas gine Hrvatska, Bleiburg se nastavlja, drugim sredstvima. Veæ je sam Bleiburg kao genocidna katastrofa doprinio opadanju Hrvatstva u susljednim razdobljima; ne samo numerièki, nego i rasno, kako podsjeæa hrvatski desnièarski pisac, socio-biolog Tomislav Suniaæ. Pogibijom najboljih, srozala se rasna supstanca. Bleiburška je nepravda još neispravljena, zloèin neokajan, a nastrani hrvatski odnošaj spram Bleiburga samo pridonosi bleiburškom kontinuitetu.

Ja u svojoj knjizi, uz ostalo, nastojim usporediti propast Nezavisne Države Hrvatske 1945 i propast Republike Hrvatske 1995 godine. Sliènosti su velike, upadne, zastrašujuæe. Ali ima i razlika. Kada je propala Poglavnikova ratna Hrvatska, bilo je to dojmljivo, uvjerljivo, dramatièno, svima bjelodano; još je u èast te kataklizme sveèano posmicano pola milijuna Hrvata. Slijepac to ne bi opazio. A 1995? Republika, država, naša Krocija – šptom pade... Pade neprimjetno, uz ušèuvanje iluzije da je stvorena, da je opstala, da je neuništiva. A gdje je danas Država Hrvatska, kada se Bleiburg dekonstruira, kada se pobjednièka vojska uništava i osuđuje, vani i doma, kada se predaje negdašnjim alpskim Hrvatima dio svetoga hrvatskog tla, samo kako bi ova karikatura od hrvatske države osvojila pravo na konaènu propast u superjugovini EU?! Stik k odprtomu morju – to je ovih dana kljuè hrvatskoga opstanka ili smrti. Gdje smo mi to, kakva su to vremena, što je nastalo i što je ostalo od hrvatskoga naroda, kako dalje?!

O tomu u drugi èas, na drugom mjestu!

Hvala Vam na odazivu, na strpljenju, na

pozornosti! ZA DOM!